

Direktivforslaget indebærer desuden en yderligere harmonisering af betingelserne for at godkende nye kreditinstitutter og af betingelserne for at udøve virksomhed som kreditinstitut. Denne harmonisering vedrører bl.a. regler om kreditinstitutters ejerskab af andre virksomheder, regler om adgangen til at erhverve væsentlig stemmeretsindflydelse over et kreditinstitut og regler om tavshedspligt for de med tilsynet beskæftigede.

6. Forslag til solvensnøgletalsdirektiv

Forslaget til solvensnøgletalsdirektiv harmoniserer medlemslandenes lovmæssige mindstekrav til kreditinstitutters egenkapital. Egenkapitalkravet opgøres ved at opdele et kreditinstituts aktiver i grupper efter deres formodede grad af risiko. Hver gruppe tildeles en vægt, hvis størrelse afspejler den pågældende gruppes risiko. Egenkapitalkravet udgør 8 pct. af summen af de risikovægtede aktiver.

III. Lovforslagets indhold

I det følgende redegøres for lovforslagets hovedelementer, idet der i øvrigt henvises til bemærkningerne til de enkelte bestemmelser.

1. Virksomhedsområde

I den gældende realkreditlov defineres realkreditvirksomhed som ydelse af lån mod pant i fast ejendom på grundlag af udstedelse af obligationer. Dette er også efter lovforslaget kernen i virksomhedsområdet.

Ud over denne kerne åbner lovforslaget dels mulighed for, at realkreditinstitutterne kan benytte andre værdipapirer end realkreditobligationer som led i kapitalfremskaffelsen, dels adgang til at udøve accessorisk virksomhed, dvs. med realkreditvirksomhed naturligt forbunden eller tilgrænsende virksomhed.

Adgangen til at anvende andre værdipapirer end traditionelle realkreditobligationer giver institutterne større fleksibilitet i kapitalfremskaffelsen. Dette er især nødvendigt i forbindelse med virksomhed i udlandet, hvor man i en række lande ikke kender obligationer og emissionsmetoder svarende til danske realkreditobligationer. Men også i forbindelse med virksomhed her i landet giver den større fleksibilitet bedre muligheder for nye finansielle produkter og for generelt større effektivitet i virksomhedsudøvelsen.

Adgangen til at udøve accessorisk virksomhed findes allerede for pengeinstitutter og forsikringselskaber. Lovforslaget tilsigter at gøre det muligt også for realkreditinstitutter at udøve aktiviteter med relation til det primære virksomhedsområde.

Udviklingen i det finansielle system kan betyde, at der opstår aktivitetsområder, som ikke naturligt hører under en af sektorerne på kapitalmarkedet, men som naturligt ville kunne placeres under flere sektorer. I en sådan situation er det væsentligt, at realkreditinstitutternes virksomhedsområde indeholder en vis fleksibilitet, ligesom det er tilfældet for andre sektorer på penge- og kapitalmarkedet.

Lovforslagets afgrænsning af virksomhedsområdet indebærer en fastholdelse af kernen i realkreditbegrebet med de heraf følgende fordele i form af effektivitet, ringe ressourcebeslaglæggelse i forhold til aktiviteten og stor gennemsigtighed i såvel långivningen som kapitalfremskaffelsen. Samtidig indeholder virksomhedsområdet den fleksibilitet, der er nødvendig for at sikre institutterne mulighed for at konkurrere på lige vilkår med andre finansielle virksomheder under den ændrede konkurrencesituation som følge af såvel det indre marked som udviklingen i det danske finansielle system.

2. Godkendelse af nye institutter

Den gældende realkreditlov indeholder meget få regler om godkendelse. Loven opstiller ingen betingelser for at opnå godkendelse som realkreditinstitut, ligesom den ikke fastlægger en godkendelsesprocedure. Dette skal bl.a. ses på baggrund af, at det ved realkreditreformens gennemførelse i 1970 var forudsat, at der fremover ikke skulle godkendes nye realkreditinstitutter.

Gennemførelsen af EF's 1. samordningsdirektiv betyder, at nye institutter ikke længere vil kunne nægtes godkendelse ud fra et behovsprøvelseskriterium. I stedet skal der indføres regler i realkreditloven om objektive betingelser for godkendelse. Hvis de fastsatte betingelser er opfyldt, skal godkendelse gives. I bemærkningerne til §§ 8 og 9 redegøres mere detaljeret for lovforslagets betingelser for godkendelse.

Ifølge forslaget til 2. samordningsdirektiv skal egenkapitalen mindst udgøre 5 mill. ECU eller ca. 40 mill.kr., for at et institut kan godkendes. Medlemslandene kan efter direktivet fastsætte et højere krav. Det foreslås således, som anbefalet i redegørelsen 'Den fremtidige realkreditlovgivning', at der stilles krav om en minimumsegenkapital på 150 mill. kr. i form af indbetalt aktiekapital.

Med dette forslag om et væsentligt højere egenkapitalkrav er foretaget en afvejning mellem to hensyn. Dels hensynet i relation til realkreditobligationsmarkedet til, at kun seriøse etableringsprojekter kommer på tale, hvilket tilsiger et højt krav. Dels hensynet til erhvervsfriheden, dvs. at det ikke bør være for van-